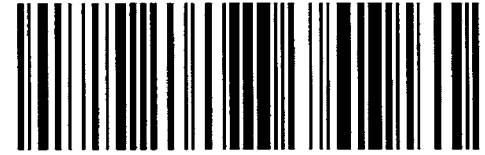

REBEL

REBEL

AMY TINTEROVÁ

Rebel
Copyright © Amy Tintera 2014
All rights reserved

Vydalo nakladatelství EGMONT ČR, s.r.o., Žirovnická 3124, 106 00 Praha 10,
v Praze roku MMXV jako svou 4539. publikaci
Z anglického originálu *Rebel* přeložila Jana Hejná
Odpovědný redaktor Stanislav Kadlec
Technická redaktorka Alena Mrázová
Sazba Martin Mráz
Tisk Finidr, s. r. o.
TS 14. První vydání
ISBN 978-80-252-3422-8
www.egmont.cz

EGMONT
Publishing

Mámě

1. KAPITOLA CALLUM

WREN MLČELA.

Stála vedle mě nehybná jako socha a dívala se přímo před sebe s tím výrazem, který někdy mívá – jako by byla buď šťastná, nebo právě osnovala vraždu. Ale ať už za tím v tu chvíli stálo, co chtělo, ten pohled já prostě zbožňuju.

Austinští reseti kolem nás začali radostně poskakovat a jásat, Wren ovšem jen dál zírala přímo vpřed. Zadíval jsem se stejným směrem.

Tu dřevěnou ceduli očividně zatloukli pěkně hluboko do načervenalé hlíny, protože se navzdory dost brutálnímu větru ani nepohnula. Vzhledem k vybledlým písmenům musela být minimálně pár let stará, ale slova byla přesto pořád dokonale čitelná:

ÚZEMÍ RESETŮ LIDEM VSTUP ZAKÁZÁN

Jenže tohle „území resetů“ nebylo ničím víc než kusem placaté, vyprahlé pouště sužované silným vichrem. Upřímně řečeno mě to docela zklamalo. Ten Texas, který jsem znával, byl kopcovitý a porostlý bujnou zelení, zatímco tady se až na obzor táhla jen prašná oranžová rovina. Kdo to kdy vůbec slyšel, aby byla hlína rudá?

„Rezervace by se měla nacházet pár kiláků tímhle směrem!“

Obrátil jsem se za Addiiným hlasem. Odhrnula si dlouhé tmavé vlasy z obličeje a pečlivě studovala mapu, kterou jsme dostali od rebelů. Přes rameno se ohlédla k dvojici nabouraných vznášedel a vzápětí zabodla prst do prázdnoty přímo před sebou. Rovina v dálce ustupovala malému kopečku a já si hned pomyslel, že se za ním třeba ukrývá něco, co zatím není vidět. Nebo jsem v to aspoň doufal, protože jinak by bylo resetí území fakt pěkně ubohé.

Wren ke mně napřáhla ruku a já s ní propletl prsty. Zachytil jsem její pohled, usmál se na ni a ona mi úsměv nepřítomně oplátila, jako to dělává, když myslí na něco úplně jiného. Z culíku jí vyklouzl blondatý pramínek, který si hned vtlačila zpátky do gumičky, aniž by se starala o to, kde přesně skončí nebo jestli jí to nějak nenaruší účes. To je celá ona.

Vydali jsme se na cestu a já si všiml, že ostatní po Wren čas od času nenápadně pokukují. Všichni navíc zvolnili krok, takže nakonec pochodovali kousíček za námi. Nechávali ji kráčet v čele,

i když si nejsem jistý, jestli si toho vůbec všimla. Mám za to, že je Wren na svou Stoosmasedmdesátku – nepřekonatelně vysoký počet minut, po které byla mrtvá, než ji virus KDH resetoval – hrdá, ale taky se mi zdá, že si někdy ani neuvědomuje, jak s ní kvůli tomu ostatní jednají. Anebo už je na to prostě tak zvyklá, že jí to dnes přijde úplně normální.

Mě by teda každopádně rozhodilo, kdyby na mě všichni takhle zírali.

Šli jsme mlčky skoro půl hodiny, austinští reseti si za našimi zády povídali, ale mně to nepřipadalo jako nejvhodnější chvíle na konverzaci. Žaludek jsem měl stažený nervozitou a hlavou mi vířily otázky, co si počneme, jestli na určeném místě žádná rezervace nebude. Kolik paliva zbylo v lodích, které jsme nechali za sebou? A dala by se ta Wrenina po ne právě hladkém přistání ještě zprovoznit? Od našeho útěku z KLEZu uplynulo pouhých pár hodin. Co když je nám Korporace v patách?

Blížili jsme se k pahorku a já pevněji stiskl Wreninu ruku. Nešlo o žádný strmý svah, takže jsme na vrchol vystoupali během chvíličky.

Zastavil jsem se. A dech se mi zatajil.

Jestli tohle měla být ta slibovaná rezervace, pak nám ji nepopisovali právě nejlíp. Někdo se měl ozvat a vysvětlit: „*No, ona to vlastně není tak docela rezervace jako spíš obří tábor uprostřed odporně prašné rudé pláně.*“

Komplex byl obehnaný plotem, podobně jako KLEZem ovládaná texaská města, až na to, že tenhle plot byl dřevěný a mini-

málně čtyři a půl metru vysoký, takže jsme neviděli dovnitř. Na obou koncích ho uzavíraly ještě o něco vyšší strážní věže obsazené hlídkou. Šlo o prosté dřevěné stavby, které očividně neměly jiný účel, než umožňovat výhled do okolí tábora. Konstrukce se skládaly ze čtyř sloupů zpevněných obrovskými zkříženými latěmi a žebřík po jedné straně stoupal vzhůru k prosté dřevěné budce, která byla sice opatřená střechou, ale jinak měla všechny stěny otevřené.

V dálce za rezervací se rozkládalo jezero obklopené rozsáhlými remízky a za nimi jen další prašná oranžová rovina. Nemohl jsem uvěřit, jak obrovský ten opevněný tábor vlastně je. *Toble* že má být resetí město? Muselo být skoro stejně velké jako Rosa.

Wren se ostře nadechla a rychle mi vyškubla ruku.

„Jsou ozbrojení,“ kývla k táboru. „Podívej. Všichni mají pistole.“ Pak se obrátila ke zbytku naší skupiny a přikázala: „Kdo jste si sundali helmu, znovu si ji nasadte. A zvedněte ruce nad hlavu!“

Zamžoural jsem k místu, kam ukázala, a hned jsem zalapal po dechu. Před branami tábora stála armáda. Muselo jich být snad pětasedmdesát nebo dokonce sto a z téhle vzdálenosti se nedalo určit, jestli jde o resety nebo o lidi.

Utáhl jsem si řemínek přílby pod bradou a zvedl ruce.

„Nemůžou to být lidé?“ nadhodil jsem. Měli jsme sice stovku téměř nezničitelných resetů, ale kdyby se vážně jednalo o lidské vojsko, mohlo by to pro nás stejně znamenat šílené problémy. Resetu možná zabije jen přímý zásah do hlavy, jenže řadě z nás chyběla helma a navíc jsme neměli dohromady skoro žádné zbraně.

Nervózně jsem polkl a znovu se na postavy vyrovnané u plotu zadíval.

„Můžou,“ připustila Wren, která je sledovala přimhouřenýma očima, a zvedla ruce nad hlavu. „Jsme moc daleko, než abych to byla schopná určit.“

Pěkně mě naštve, jestli se ukáže, že jsme utekli KLEZu – Korporaci pro lidskou evoluci a zalidnění, která si nás zotročila a nutila nás dělat za ně špinavou práci –, jen aby nás vzápětí odpravila banda lidí, co žijí uprostřed pustiny. Pokud mě zabijí, přísahám, že (znovu) vstanu z mrtvých a půjdu se osobně pomstít lidským rebelům, kteří nám o rezervaci řekli.

„Pojďme si ještě zahrát hru pro případ, že by šlo fakticky o lidi. Vyber si stát,“ pokusil jsem se přijít s menším rozptýlením, abych se trochu uklidnil.

Wren se zatvářila zmateně. „Stát?“

„Však víš, jeden z těch územních celků, na které bylo kdysi USA rozdělené. Já hlasuju pro Kalifornii. Chtěl bych vidět moře.“

Wren nechápavě zamrkala, jako by říkala: *Děláš si ze mě srandu, Callume? Jsme zrovna v pěkné kaši, jestli ti to nedošlo.* Ale koutky úst se jí přesto stočily k úsměvu.

„Já jsem pro Severní Karolínu. Mohli bychom se podívat do Kill Devil Hills, na místo, odkud se začal šířit virus KDH.“

„To je teda vážně paráda, Wren. Já vyberu dovolenou na pláži a ty se rozhodneš pro místo smrtící nákazy.“

„Nemá Severní Karolína náhodou taky pobřeží? Neležela u oceánu?“

„Tak dobře,“ uchichtl jsem se. „Pojedeme do státu smrti.“

Wren se na mě zazubila a její jasně modré oči chvíličku pátraly v těch mých. Dobře jsem věděl, co tam hledá. Teprve nedávno jsem se vymanil z vlivu drogy, pomocí níž se z nás KLEZ pokoušel udělat lepší a poslušnější resety, ale která nás ve skutečnosti změnila na vyšinuté zrůdy s neodolatelnou touhou po lidském mase. Od chvíle, kdy mi Wren podala protilátku, uběhlo pouhých pár hodin a teď mě sledovala pro případ, že by lék nezabral a ona mi musela zabránit v pokusu zabít a sníst nějakého člověka.

Předtím v Austinu nebyla dost rychlá.

Bleskově jsem sklopil oči k zemi.

Od skupiny vojáků se odpojila mužská postava a zamířila přes prašnou pláň směrem k nám, v ranním slunci se zaleskly černé vlasy. V ruce držel pistoli a druhou zbraň měl zastrčenou za pasem.

„Reset,“ oznámila Wren tiše.

Přelétl jsem očima z jednoho na druhého. Jak to může z takové vzdálenosti poznat? Vždyť já mu zatím ani neviděl do očí.

„Podle způsobu chůze,“ vysvětlila, když si všimla mého zmateného výrazu.

Obrátil jsem se k muži. Kráčel rychle a souměrně, jako by si byl dobře vědomý, kam má namířeno, a nijak ho to nevyvádělo z míry. Nechápal jsem, jak z toho vyplývá, že jde o reseta, ale já koneckonců taky nebyl drsný veterán, co v KLEZu prožil pět let a dokázal úplně sám a bez pomoci zvládnout devět lidí, takže co já o takových věcech vůbec vím, no ne?

Když dospěl blíž, zpomalili jsme a většina naší skupiny se s očekáváním v očích zadívala na Wren. Spustil jsem paže podél těla a šťouchl ji do zad. Obrátila se na mě a já bradou kývl k muži.

„Co je?“ vyhrkla, rychle se rozhlédla po ostatních a pak se její pohled znovu zastavil na mně s mírně popuzeným výrazem. „To jste mě jmenovali svou mluvčí, nebo co?“

Měl jsem co dělat, abych se neculil, ale tak docela se mi to nepovedlo. Wren někdy vážně vůbec nechápe, jak ji ostatní berou, chovají se k ní a jak k ní vzhlížejí. Austinští reseti si ji za svou vůdkyni zvolili už před bůhvíkolika kilometry – dávno předtím, než jsme vůbec natrefili na někoho, s kým měla jejich jménem jednat.

„Běž,“ pobídl jsem ji a znovu ji zlehka postrčil dopředu.

Povzdechla si tím svým způsobem, který znamená: *Co po mně vlastně všichni chcete?* a já se musel hodně držet, abych se nerozchechtal.

Wren udělala krok vpřed a muž se zastavil a napůl sklonil zbraň. Mohlo mu být něco kolem pětadvaceti, snad i o trochu víc, ale pohled měl klidný a jistý, ani stopy po šílenství, které jsem při misi v Rose viděl u dospělého reseta. Znamenalo to, že musel proměnou projít už v dětství nebo v pubertě.

Dospělí lidé ji nejsou schopni zvládnout, ale pokud je člověk v době resetu mladší, může pak normálně stárnout, aniž by mu z toho přeskočilo. Nebo jsem si to alespoň myslel, i když jsem doteď neměl příležitost si svou teorii potvrdit, protože jsem se nikdy nesetkal s resetem starším dvaceti let. Všichni takoví totiž z poboček KLEZu záhadně mizeli ještě před dovršením pří-

slušného věku. Měl jsem podezření, že je KLEZ buď eliminuje, nebo na nich provádí pokusy. Nám s Wren je sedmnáct, takže bychom před sebou měli méně než tři roky života, kdybychom odtud neutekli.

„Zdravím,“ prohodil neznámý s hlavou nakloněnou ke straně a založil ruce na prsou. Očima spěšně přelétl celou naši skupinku a pak se zastavil na Wren.

„Ahoj,“ houkla Wren, přes rameno se na mě ohlédla a pak se obrátila zpátky k muži. „Ehm... Já jsem Wren. Stoosmasedmdesátka.“

Reagoval stejně jako všichni předtím. Zorničky se mu rozšířily a mimoděk se napřímil. Vysoké číslo jí přinášelo dodatečnou dávku respektu dokonce i tady. Vždycky mě to vytáčelo. Jako by bez čísla nebyla ničím.

Wren zvedla zápěstí a muž přistoupil blíž, aby si mohl čárový kód a číslovku prohlédnout na vlastní oči. Sevřel jsem ruku kolem vlastní dvaadvacítky a v duchu si přál, aby šla ta hloupá čísla z kůže sedřít. Vyšší číslovka má údajně znamenat rychlejšího a silnějšího reseta, který se zbavil většiny lidských emocí, ale já jsem přesvědčený, že to je jen smyšlená báchorka, kterou resety krmil KLEZ a jíž oni uvěřili. Všichni jsme přece bývali lidmi, než jsme zemřeli a byli vzkříšeni v resetí podobě, takže nechápu, proč by mělo tak strašně záležet na délce doby, po kterou jsme byli mrtví.

„Micah,“ představil se neznámý. „Stotřiašedesátka.“

To bylo víc než slušné. Wren měla nejvyšší číslo z celé pobočky v Rose, ale mě do té chvíle ani nenapadlo, že by mohli existovat

reseti, kteří by se jí počtem minut skoro vyrovnali. Nejbliž se k tomu dostal Hugo a ten byl co, Stopadesátka?

Micah natáhl ruku. Inkoust na jeho zápěstí byl vybledlejší, takže jsem z dálky číslice nerozeznal, ale Wren jen povytáhla obočí a vrhla na něj prázdný pohled, který někdy používá, když nechce, aby ostatní poznali, co se jí honí hlavou. Funguje to.

„Koukám, že sis přivedla pár kamarádů,“ prohodil Micah a po tváři se mu rozlil úsměv.

„My...“ začala Wren a pak se obrátila, očima v davu vyhledala Addie a kývla k ní hlavou. „Já s Addie jsme vnikly do austinské pobočky a vysvobodily všechny resety.“

Addie si stáhla helmu, takže jí kolem hlavy zavlály větrem zvržené tmavé vlasy, a okamžitě se ukryla za zády vyššího reseta, jako by si za záchranou akci nechtěla připisovat žádné zásluhy. Ani jsem se jí nedivil. O nic z toho se neprosila. Wren se jí vydala vysvobodit, protože to slíbila jejímu otci Lebovi – jednomu z důstojníků KLEZu v Rose – výměnou za to, že nám pomůže uprchnout. Addie se uprostřed tohoto šíleného zmatku ocitla víceméně náhodou.

Micahovi zamrzl úsměv na rtech. S kamenným výrazem a mírně pootevřenou pusou se znovu zadíval na shromážděný dav.

„To,“ mávl rukou, „je celá austinská pobočka?“

„Ano.“

„Tys je všechny zachránila?“

„Ano.“

Muž ještě chvílku bez hnutí zíral, ale pak k Wren přikročil blíž a sevřel jí hlavu do dlaní. Jasně jsem viděl, jak sebou škubla,

a musel jsem se držet, abych ho neupozornil, že Stoosmasedm-desátky se odváží bez dovolení dotknout jen naprostý idiot. Ale co, však on na to přijde sám, pokud se Wren rozhodne, že se jí jeho dotyky nelíbí.

Micah jí dlaněmi přikryl skoro celé tváře a zadíval se jí hluboko do očí.

„Jsi moje nová oblíbenkyně,“ vydechl.

Hele, dej si pohov, kámo!

Wren se zasmála, couvla pryč z jeho dosahu a vrhla na mě pohled, který říkal: *Tys mě fakt přiměl bavit se s tímhle magorem?* Zazubil jsem se, udělal krok vpřed a natáhl ruku, do které vsunula tu svou.

Micah poodstoupil a obrátil se na shromážděné resety: „No, tak tedy pojďte dál. Vítejte v resetí rezervaci.“

Ozvalo se pár radostných zavýsknutí a všichni mezi sebou začali nadšeně švitořit.

„Čipů už jsme se zbavili,“ informovala Micaha Wren. „Dávno, jen kousek za Austinem.“

„Na tom beztak nezáleží,“ uchichtl se muž.

Nezáleží? Zmateně jsem se zamračil a stejný výraz jsem vzápětí zahlédl i ve Wrenině tváři, ale Micah se mezitím odvrátil a začal něco povídat partě dychtivých mladých resetů. V čele zástupu zamířil směrem k rezervaci a já se ho zrovna chystal následovat, když jsem ucítil, jak mě někdo tahá za ruku. Wren stála na místě a bez hnutí pozorovala proud resetů pochodujících za Micahem.

Byla nervózní, i když musím přiznat, že mi docela trvalo, než jsem rozšifroval, jak u ní něco takového vypadá. Dýchala mělce a zrychleně a dění před sebou bleskově přelétala očima.

„Je všechno v pořádku?“ zeptal jsem se napjatě. Když je nervózní Wren, znervózním taky.

„Jo,“ špitla tichounce, jako by to ani nebyla pravda. Uvědomoval jsem si, že z myšlenky na cestu do resetí rezervace nikdy nebyla tak nadšená jako já, sama mi přiznala, že nebýt mě, zůstala by v KLEZu. Vůbec jsem to nedokázal pochopit, ale teď mě poprvé napadlo, že si možná nic nenalhávala, když tvrdila, že byla jako otrok KLEZu šťastná. Že možná vážně byla.

Hrozně rád bych věřil, že si v novém domově zvykne a bude tu šťastná, ale těžko říct, jestli k tomu dojde. Vlastně si nejsem tak docela jistý, co dělá Wren šťastnou, tedy kromě mlácení lidí. I když musím uznat, že být v tom tak dobrý jako ona, možná by mě to taky začalo bavit.

Wren nepatrně kývla, jako by o něčem přesvědčovala samu sebe, a pak vykročila směrem k rezervaci. Šik resetů před branami se ani nepohnul a dál si nás držel na mušce.

Micah pooděšel vpřed, zvedl ruku a oslovil své vojsko: „Reseti, sklonit zbraň! Zůstaňte na pozicích!“

Sotva to vykřikl, všichni jeho bojovníci jako na povel svěřili ruce s pistolemi, jasné oči z nás ovšem nespouštěli. Přejel jsem je pohledem a ohromeně se zajíkl. Bylo jich tolik. Většina musela být zhruba v mém věku, ale zahlédl jsem i pár takových, kterým táhlo spíš na třicet nebo dokonce na čtyřicet.

Resety z rezervace měli na sobě volné bavlněné oblečení světlé barvy, které v ničem nepřipomínalo černé uniformy, jež nás nutil nosit KLEZ, tedy kromě přílebků na hlavě. Byli silní a dobře živení, a přestože tu očividně stáli připravení bránit svoje území před neznámými útočníky, nikdo z nich nepůsobil vyděšeně. Pokud vůbec něco, vypadali spíš... vzrušeně?

Micah si k puse přiložil černou krabičku, která připomínala vysílačku KLEZu, něco do ní řekl a zvedl hlavu ke strážní věži napravo od nás. Chvilku poslouchal, přikývl, prohodil pár dalších slov a zastrčil si ji zpátky do kapsy.

Pak o krok ustoupil, mávl na nás a křikl: „Wren!“

Ale Wren zůstala stát. Ramena měla celá napjatá. Micah jí hlavou naznačil, aby šla k němu, a ona si tichounce povzdechla a vymanila ruku z mého sevření. Dav se před ní rozestupoval a nechával ji projít. Byl jsem z toho na rozpacích za ni. Všichni na ni zírali.

Wren se zastavila Micahovi po boku, muž na ni vrhl široký úsměv a čapl ji za ruku, až leknutím nadskočila. V jeho tváři se zračil tak neskutečný obdiv, že bych nejspíš začal žárlit, nebýt toho, že se na něj Wren dívala jako na ufona.

No dobře, tak jsem možná vážně trochu žárlil. Mě taky napřed považovala za mimozemšťana, ale jsem si celkem jistý, že teď mě má ráda.

Vlastně víc než „celkem“ jistý. Fakt dost jistý. Tak jistý, jak si jenom můžete být, když o něčem nejste přesvědčení úplně na sto procent. Wren kvůli mně opustila svůj „domov“ (vězení), riskovala

pro mě život a zdemolovala areál KLEZu, aby mě zachránila. To je podle mě její způsob, jak mi říct: *Fakt tě žeru*. A to si nechám líbit.

Okamžitě se mu vyškubla, ale nezdálo se, že by si toho vůbec všiml. Jen se dál zubil od ucha k uchu.

„Přátelé,“ oslovil resety z rezervace, „tohle je Wren Stoosmasedmdesátka.“

Několik místních překvapeně zahučelo a já si v duchu povzdechl. Moje naděje, že by v rezervaci na našich číslech nemuselo záležet, se minutu od minuty rozplývaly. Někteří resety na ni zírali s takovou posvátnou hrůzou a nadšením zároveň, až jsem je měl chuť proplesknout a okřiknout je, ať se laskavě přestanou chovat jako pitomci.

„A přivedla s sebou celou austinskou pobočku,“ pokračoval Micah.

Další lapání po dechu. Aspoň nás rádi viděli.

„Neosvobodila jsem je sama,“ ohradila se Wren a podívala se přes rameno, ale Addie v davu za sebou nenašla. „Záchranu jsme provedly společně s Addie Devětatřicítkou.“

Micah bezděčně kývl tím způsobem, který lidé používají, když vás doopravdy neposlouchají. Zubil se na sešikované řady místních resetů, kteří si s výrazem opatrného optimismu špítali mezi sebou.

Wren se na mě zmateně zamračila, když vtom Micah zvedl ruku a zástup se okamžitě utiřil.

„Tak jo, přátelé,“ houkl Stotřiašedesátka. „Mám pro vás dobré zprávy.“

Díkybohu! Ty už jsem vážně potřeboval. Doufal jsem, že půjde o něco jako: „Pro všechny nově příchozí máme přichystané jídlo a postele.“

Ale on mávl rukou ke strážní věži a prohlásil: „Právě jsem se dozvěděl, že k nám míří další lodě KLEZu. Teď jsou na cestě sem.“

Tak počkat. Cože??

„Momentálně se nachází asi sto padesát kilometrů odsud,“ pokračoval Micah. „Potvrzených máme minimálně sedm.“

To mají být ty dobré zprávy?!

„Tak co, reseti,“ zazubil se muž a zvedl zařátou pěst do vzduchu. „Připraveni?“

Reseti z rezervace odpověděli sborovým řevem: „ÚTOK!“

2. KAPITOLA WREN

ZTUHLA JSEM A CALLUM NA MĚ VYDĚŠENĚ VYTŘEŠTIL OČI.

Útok?

„Wren,“ položil mi Micah ruku na rameno. Okamžitě jsem ji setřásla. „Vy jste se sem dostali ve vznášedlech, nemám pravdu? Kde jsou teď?“

Udiveně jsem zamrkala. Jak to mohl vědět? A jak se vůbec dozvěděli, že sem míří plavidla KLEZu?

„Nechali jsme je pár kilometrů odsud,“ odpověděla jsem. „Nechtěli jsme vás vyděsit a přiletět příliš blízko.“

„Stejně jsme vyhlásili poplach, jak vidíš,“ ukázal Micah se smíchem na resetí armádu za sebou. Pak zapískal na prsty a křikl: „Jules!“